

Bilag 3.

I Anledning af det fremsatte Forslag tillader vi os at gøre følgende Bemærkninger:

Alene paa Grund af hele det forsikringstekniske Arbejde, som er nødvendigt, for at en saa omfattende Forsikringslov som Ulykkesforsikringsloven af 1916 kan bringes til Anvendelse, et Arbejde, som endda endnu ikke er helt tilendebragt, maa vi nære store Betæneligheder ved at gaa med til allerede nu, kun 1 $\frac{1}{2}$ Aar efter Lovens Ikrafttræden, at anbefale, at der foretages saa væsentlige og indgribende Ændringer i Loven som foreslaaet.

Som bekendt virkede den tidligere Ulykkesforsikringslov fra 1898 til 1916, og Loven af 6. Juli 1916 indførte paa de betydeligste Erstatningssatser en Forhøjelse af 100 pCt. og i øvrigt væsentlige Forhøjelser paa alle Satserne. Spørgsmaalet er da, om der allerede nu skulde være nogen Nødvendighed for at gaa med til en yderligere Forhøjelse af Satserne, og denne Nødvendighed skulde da ligge deri, at Levevilkaarene paa Grund af de ganske ekstraordinære Forhold er blevet i høj Grad fordyret. Den Dyrtidssituation, som foreligger i Øjeblikket, maa imidlertid betegnes som forbi-gaaende og kan derfor kun for Dagpengenes Vedkommende siges at være af væsentlig Betydning. De øvrige Erstatninger er jo ikke beregnede paa at skulle afhjælpe en øjeblikkelig Nødsituation, men skal derimod tjene til Hjælp i Fremtiden. Vi kan derfor ikke se, at der for disse Erstatningers Vedkommende foreligger nogen Nødvendighed for en øjeblikkelig Forhøjelse. For Dagpengenes Vedkommende erkender vi, at den herskende Dyrtid spiller en stor Rolle, men det er os bekendt, at man i alt Fald i Københavns Kommune, og vistnok ogsaa i andre Kommuner er gaaet den Vej, at man har givet Tilskud til Dagpengene. Dette Princip kunde vi ønske var blevet fulgt i endnu større Udstrækning, og vi kunde ogsaa tænke os Sagen ordnet saaledes, at det bestemtes, at Stat og Kommune skulde yde et rimeligt midlertidigt Tilskud.

At forhøje den ansatte Aarsløn fra 1200 Kr. til 1800 Kr. paa Grund af den for Tiden forhøjede Arbejdsløn finder vi ikke kan være berettiget. Der var ogsaa i 1916 mange Arbejdere, der havde højere Løn end 1200 Kr., og Erstatningen har bestandig været ansat efter det Princip, at kun en Del af Arbejdstabet skulde dækkes derved.

Vi maa derfor foreslaa, at Forslagets Behandling under Hensyn til, at den foreliggende Situation er ganske uklar, og det ikke er muligt at danne sig noget Billede af, hvorledes den vil udvikle sig, udsættes $\frac{1}{2}$ Aar, og dette Forslag finder vi saa meget mindre betænkeligt, da det er Meningen, at det foreliggende Lovforslag først skulde træde i Kraft den 1. April næste Aar.

København, den 10. December 1918.

H. Langkjær.

R. Helweg.